В цьому віршику нікого
ще немає.
Ну й дива!..
Нумо, зайчика прудкого
ми покличемо до нас.

Раз!
І мчить зайчисько сірий.
Два!
І ще один біжить.
А за ним —
і три, й чотири,
а за тими —
п'ять і шість.

Ой, дивися —
сім і вісім!
Скільки ж там вас?
Ого-го!
Ви ж не вміститесь
у віршик,
ви зламаєте його.

Стійте, зайчики,
чекайте —
це ж бо віршик,
а не хатка!..

Та зайчисьок —
більше й більше,
їх уже не зупинить...

Затремтів
маленький віршик,

захитався —
і за мить
всі його рядки розпались.
Тільки зайчики зостались.